

samle vort Sind om det bedste vi vidste, samle os sammen i en stille Time midt i al Travlheden og Optagetheden.

Aldrig glemmer jeg denne Andagtstime. Fru Juttas frimodige Bekendelse, hendes Sang og hendes Tale. Jeg tror, at vi fik en god Indvielse i denne Time til at tage fat paa Dagens Arbejde.

Der er bleven sagt om Glædstone, at han hver Dag begyndte sit Rigsdagsarbejde med Bøn. Jeg vil næsten tro, at om Fru Jutta var kommen ind i den danske Rigsdag, da vilde hun ogsaa have begyndt sit Rigsdagsarbejde med Bøn.

Desværre bliver hun vel ikke valgt ind der, da vor nye Grundlov jo endnu hviler i Sølvskrinet og Fru Jutta er jo ikke ung mere.

Det andet Minde er fra vort Fællesmøde i Kolding. Efter tre travle Arbejdsdage tog vi alle med Toget til Skamlingsbanken, hvor Fru Jutta, Fru Stampe Feddersen og Fru Gyrithe Lemcke talte, og vort lyse, dejlige Banner blev plantet lige foran Talerstolen, mens vi sang Bannersangen. Jeg tror, at mange havde Taarer i Øjnene hin vidunderlig dejlige Skærsommerdag, da Mænd og Kvinder fra alle Landets Egne var samlet om vor dyre Sag paa dette minderige Sted.

Efter Mødet talte min Mand og jeg med Fru Jutta — jeg havde nemlig den Glæde at have min Mand med — og hun var jo højt oppe, som man siger, bevæget og taknemlig over den gode Dag. Hun brugte i Samtalens Løb de Ord af Sangen fra Istedslaget: „O, saa skulde jeg endda i dette Liv den Glæde ha!“ Ja, den Glæde at faa Lov til at være en af de første Kvinder, der talte paa Skamling. den fik hun tilligemed saa mangen anden god Glæde i sit lange Liv.

Og naar hun nu er bleven 80 Aar og vi saa gerne vil ønske noget godt for hende, lad saa et af vore Ønsker forme sig saaledes:

Gid vor Sag, Kvindernes Sag, som hun viede saa mange af sine Kræfter, gid den maa blive til Velsignelse for vort Land og vort Folk. Det var det hun troede paa, derfor talte hun, derfor sang hun, derfor gav hun den noget af sit rige Hjertes Varme. Gud give, at hendes lyse Haab maa gaa i Opfyldelse.

Elise Jensen.

De kvindelige Malere paa Charlottenborg 1917.

Et ganske træffende Træk om Julius Paulsens Arbejdsmaade kom mig for Øre for nylig. En af de ældre Malere paa den Tid, Jul. P. var ung, udtalte til en Ven følgende om J. P.: „Han arbejder saa mærkeligt, — han maler over — og han sletter ud, skærer af og maler over igen og igen for at finde den rette Farvenuance — er saa kritisk over for sig selv — aldrig rigtig tilfreds — dette forekommer mig lidt vel søgt.“

Denne utrættelige, energiske Søgen, der aldrig slog af paa sine Fordringer, har vi nu at takke for de ypperlige Værker, som denne Kunstner formaar at frembringe.

Som ovenstaaende lille Anekdotte antyder, forstaar den ældre vel sjældent de Unges Krav og Veje, men jeg tror dog at turde lægge vore yngre Malere og Malerinder paa Sinde at lære af denne store Kunstner at arbejde utrætteligt med Stoffet, thi det vil lønne sig i Fremtiden.

Hele Nutiden lider af Utaalmodighed, som let kan gaa over til Overfladiskhed. Naar de store Aander maa arbejde saa grundigt, hvad kan man saa ikke forlange af de mindre. — Tro ikke, at Geniet kan lade være med at arbejde. — Det forekommer mig at være paa sin Plads at opfordre vore unge kvindelige Malere til at være mere fordringsfulde over for sig selv, der er endnu ikke rigtig Groning i Kvindernes Kunst — ikke fordi de unge mandlige Malere paa Charlottenborg i nogen særlig Grad overskygger dem med deres stærke Vækst, men der findes endnu gennemgaaende hos Manden paa dette Omraade som paa saa mange andre mere selvstændigt Syn. Vi Kvinder maa arbejde stærkt for at kunne indhente Manden med de mange Aartusinders Forspring — ikke lade os nøje med det nette, det pæne — det efterlignende — men ville yde noget af os selv.

Lad os begynde med at udtale vor Glæde over, at der er to Kvinder, der i Aar er tilkendt Akade-

miets Guldmedalje, ganske vist den mindre, men det kan jo næste Gang blive den store. Naar Guldmedaljen er tildelt *Anne Marie Carl Nielsen* for hendes Pietà „*Marias Klage over Christi Lig*“, har vi Kvinder kun Grund til at være stolte og glade — men det vilde være af større Virkning, om man fik lidt Vejledning til Forstaaelse af, hvad der bevirkede denne Bedømmelse. Thi Menneskeneforstaar nu ikke altid Gudernes Veje. At hun i sit Arbejde virkelig har faaet frem et intensivt Udtryk af Lidelse, forekommer os ikke tilstrækkeligt til en saadan Anerkendelse, naar baade Farvevalget, de løst udførte Lemmer, ja endog de plastiske Linier ikke efter vor Mening er et særlig godt Resultat.

Af *Magdalene Hammerich* er der ogsaa en „*Pietà*“, der ligeledes lider af en usigelig Farvetyngde, og den skodesløse Udførelse af Ansigtstrækkene udsletter ganske det Medlidenhedsudtryk, som maa være karakteristisk for en „*Pietà*“.

Hos en Kunstnerinde som *Marie Ahlmann*, for hvis Alvor og Dygtighed vi har den dybeste Respekt, gør det os ondt at se, at hun Aar for Aar sætter sin Farveskala længere ned. Man frygter, uvilkaarlig, at hendes Farvetrang er ved at tørre ud. Det er ikke tilstrækkeligt for et Maleri at have et godt Motiv, der, som her, bliver smukt fremhævet ved en klar og udtryksfuld Tegning. Farverne er Maleiets Tyngdepunkt — og her føler man et Savn; selv om Farvevalget er holdt i faa Toner, kan Uddybningen af hver Farves Værdi gøre Billedet rigt.

Ogsaa *Lissen Ewald* har grebet an med et større Motiv, som hun ganske vist ikke har magtet. Hendes „*Madonna med Barnet*“ kan ikke kaldes for udarbejdet, men selv i et saa løst opslaaet Arbejde kunde man jo nok have skimtet en religiøs eller menneskelig Glæde over Moderen med det guddommelige Barn. Noget saadant har hun næppe følt, men lad os glæde os over de store Opgaver, som Kvinderne nu stiller sig, det giver Mod og er udviklende for Evnerne. Den samme Tyngde ved Farverne, som gør sig gældende hos de ovenfornævnte Kunstnerinder, findes hos *Carla Colsmann*; saale-